

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 3. února 2026 v Praze odvolání státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2.12.2025 sp.zn. 44 T 4/2024 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b/ tr.ř. se napadený rozsudek ruší v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr.ř. se věc vrací soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 2. 12. 2025 sp.zn. 44 T 4/2024 rozhodl ve věci obžalovaných D. Ž. a J. S. tak, že oba podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obžaloby státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 29. 1. 2024, sp. zn. 1 ZT 118/2023, která jim kladla za vinu, že se měli dopustit přečinu neposkytnutí pomoci podle § 150 odstavce 2 trestního zákoníku tím, že:

dne xxx v době od 06.29.34 hodin do 06.37.40 hodin v xxx, naproti domu na ulici xxx xxx, poblíž sloupu veřejného osvětlení č. xxx, v parku xxx mezi ulicemi xxx, xxx a xxx, jako xxx xxx xxx xxx xxx xxx, v rámci výkonu své služby, byli na místo vysláni svým xxx xxx, protože na tomto místě byl v čase 06.24 hodin nablášen náleží oběšeného muže, později ztotožněného jako V. L., narozen xxx, přičemž po příjezdu na místo v čase 06.29.34 hodin, poškozenému, který visel na laně pověšeném na stromě a stál na špičkách, neposkytli první pomoc, nezjišťovali životní funkce a neodřízli lano, na kterém visel, a až v čase 06.37.40 hodin, tj. po 8 minutách, po rozhovoru s operátorkou záchranné služby a po příjezdu další hlídky xxx xxx ve složení xxx J. S. a J. U. na místo, J. S. za pomoci obžalovaného J. S. odřízli lano, na kterém poškozený visel a začali s jeho resuscitací pomocí přístroje AED, a to až do příjezdu záchranné služby, kteří pak v resuscitaci pokračovali a podařilo se jim poškozeného oživit, převezli ho do nemocnice, kde však dne 30. 5. 2023 zemřel a bezprostřední příčinou jeho smrti byl otok mozku po strangulaci ze dne xxx, přičemž neadekvátně dlouhý časový úsek 8 minut, po který obžalovaní poškozenému neposkytli pomoc, mohl ovlivnit následný zdravotní stav poškozeného, přičemž xxx D. Ž. a J. S. se nesnažili o záchranu života poškozeného, neposkytli mu první pomoc, neučinili pro jeho záchranu vůbec nic, a to přesto, že museli vědět, že je poškozený V. L. v obrožení života, a oba obžalovaní, jako xxx xxx xxx xxx xxx, v době výkonu svého zaměstnání byli povinni učinit veškerá dostupná opatření pro záchranu života a poskytnout poškozenému první pomoc, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

2. V zákonné lhůtě tento rozsudek odvoláním napadla státní zástupkyně, která nejprve zrekapitulovala dosavadní rozhodování nalézacího, odvolacího a dovolacího soudu ve věci, poté rozvedla důkazy, o které bylo dokazování dle pokynu Nejvyššího soudu doplněno, zabývala skutkovou podstatou přečinu neposkytnutí pomoci a měla za to, že bylo prokázáno, že obžalovaní po příjezdu na místo neučinili vůbec žádné kroky, úkony, které by bylo možné hodnotit jako potřebnou pomoc či první pomoc. Poškozený byl viditelně v přímém ohrožení života, ale dle názorů obžalovaných, kteří nemají zdravotnické vzdělání, a dle zaměstnavatele se zúčastnili pouze školení pro poskytnutí první pomoci, na základě pouhého jediného zběžného pohledu konstatovali, že v době jejich příjezdu na místo, byl již mrtev. Následně se celých dlouhých 8 minut pohybovali kolem umírajícího muže, a neposkytli mu a ani se nepokusili poskytnout mu potřebnou pomoc. Skutečnost, že poškozený v

době jejich příjezdu na místo nebyl mrtev vyplývá z faktu, že zahájení oživování záchrannou službou, v čase 06.57 hodin, tj. celkem 18 minut po příjezdu obžalovaných na místo, byly u poškozeného zajištěny životní funkce. Po převozu do nemocnice podstoupil odborné vyšetření, na základě, kterého lékaři konstatovali, že u něho nedošlo k otoku mozku a poškozený žil dalších 5 dnů až dne 30. 3. 2023 zemřel. Odvolatelka považuje za jednoznačné, že v době, kdy obžalovaní přijeli na místo, poškozený nebyl mrtvý a jejich povinností, vyplývající ze zákona, bylo poskytnout mu potřebnou první pomoc, což však neučinili. Neudělali vůbec nic, aby zachránili lidský život. Poukázala dále na povahu zaměstnání obou obžalovaných s tím, že xxx xxx xxx mají v České republice postavení úřední osoby a s tímto postavením je vyžadována i zvláštní odpovědnost v podobě povinnosti poskytnout potřebnou pomoc v případě ohrožení života a zdraví jedince.

3. Odvolatelka vyjadřuje přesvědčení, že bylo povinností obžalovaných, kteří se dostavili na místo jako první, učinit opatření a všechny nezbytné úkony k záchraně života poškozeného, že byli povinni pomoc poskytnout, i kdyby tím vzniklo nebezpečí pro ně či jiného. Vyplývá to z povahy jejich zaměstnání, jehož součástí je i přiměřené riziko. Předpokládá se, že jejich kvalifikace umožní toto nebezpečí eliminovat.
4. Tato povinnost je dle odvolatelky významná při posouzení trestného činu neposkytnutí pomoci, pokud selhání ve výkonu služby znamená, že xxx jako osoba s povinností pomáhat neposkytne pomoc, kterou zákon od něj očekává.
5. Odvolatelka shledává u obou naplnění subjektivní stránky přečinu neposkytnutí pomoci v podobě úmyslu (nepřímého), kdy nekonali to, co zákon vyžaduje. Věděli, že poškozený je ve vážném ohrožení a hrozí mu smrt nebo vážné poškození zdraví. Věděli, že jsou povinni a schopni pomoci bez ohrožení sebe či jiných. Vědomě a úmyslně se rozhodli nepomoci. Není nutné prokazovat, že chtěli situaci zhoršit, je zcela dostatečné že vědomě zůstali pasivní a nic neudělali. Oba obžalovaní byli schopni situaci vnímat a vyhodnotit, a přesto poškozenému potřebnou pomoc neposkytli.
6. Učinili tak až poté, co na místo přijela další hlídka a jeden ze xxx řekl obžalovaným, že oběšeného muže je třeba odříznout. Souběžně pak tuto informaci získali z operačního střediska záchranné služby. Až poté začali s resuscitací pomoci přístroje AED-přenosný defibrilátor, který měli ve služebním vozidle. U přečinu neposkytnutí pomoci je zákonnou povinností poskytnout potřebnou pomoc, tj. učinit cokoli, aby byl zachráněn život a zdraví ohrožené osoby. Z kamerového záznamu je zřejmé, že obžalovaní neučinili žádné kroky, úkony pro záchranu života a zdraví V. L., vůbec nic nekonali. Pouze zajišťovali místo činu natažením policejní pásky.
7. I v případě, že by se potvrdilo, že v době příjezdu obžalovaných na místo byl již V. L. mrtev, měli oba obžalovaní povinnost poskytnout mu přiměřenou pomoc. Za těchto okolností by mohlo být jejich jednání kvalifikováno jako přečin neposkytnutí pomoci podle § 150 odstavec 2 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku na nezpůsobilém předmětu útoku.
8. V daném případě bylo jednoznačně prokázáno, a to znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, a také výslechem znalkyně u hlavního líčení, že v době příjezdu obžalovaných na místo, nebyl V. L. mrtev. Tvrzení obou obžalovaných o tom, že poškozený byl v době jejich příjezdu na místo mrtvý, bylo jednoznačně vyvráceno znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a následným výslechem znalkyně u hlavního líčení. U hlavního líčení byl vyslechnut i svědek V., který telefonicky oznámil nález oběšené osoby. Ve svém výslechu se vyjádřil k okolnostem nálezů, popsal, jak věc telefonicky nahlásil na služebnu městské police. Rovněž uvedl, že jako bývalý policista s dlouholetou praxí v minulosti řešil případy

sebevražd oběšením. V tomto případě si také myslel, že poškozený je mrtvý. Tvrzení tohoto svědka je dle odvolatelky zcela irelevantní při hodnocení subjektivní stránky jednání obžalovaných.

9. Nebylo prověřováno, zda informace poskytnuté tímto svědkem jsou zcela objektivní, navíc on sám viděl osobu V. L. z větší vzdálenosti a vůbec se ho ani nedotkl. Znalkyně přitom uvedla, že pouhým pohledem nelze objektivně stanovit, zda je osoba mrtvá nebo nikoliv. Je to odborná otázka, kterou je schopen objektivně zodpovědět pouze specialista lékař po provedení nezbytných vyšetření.
10. Alternativně odvolatelka pro případ, že by odvolací soud měl za to, že úmyslné zavinění nebylo jednoznačně prokázáno, uvedla, že měla být zkoumána možnost použít i jinou právní kvalifikaci jednání obžalovaných, a to posouzení jejich jednání jako přečin maření úkolů úřední osoby z nedbalosti podle § 330 odstavec 1 trestního zákoníku s odkazem na ust. § 127 odstavec 1 písmeno e) trestního zákoníku.
11. Odvolatelka navrhla, aby odvolací soud znovu provedl důkazy o vině obžalovaných již provedené soudem prvního stupně, konkrétně výpověď znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, vyhodnocení kamerového záznamu z místa činu, tyto důkazy sám vyhodnotil, a následně vyhověl odvolání státní zástupkyně proti zprošťujícímu výroku rozsudku a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání, přičemž ho zavázal skutkovými zjištěními v souladu s aktuální judikaturou Ústavního soudu.
12. Městský soud v Praze z podnětu podaného odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozsudku, stejně tak správnost postupu řízení, které předcházelo jeho vyhlášení, a to z hlediska vytýkaných vad. Na podkladě takového přezkumu věci, v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu, pak dospěl k závěru, že podané odvolání je důvodné, byť toliko z jednoho důvodu odvolatelkou uváděného.
13. Na úvod odůvodnění odvolací soud připomíná, že v této věci již jednou rozhodoval, a to o odvolání obou obžalovaných a státní zástupkyně, která byla podána proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp.zn. 44 T 4/2024 ze dne 22.2.2024, kterým byli oba obžalovaní uznáni vinným skutkem výše popsaným, který byl právně kvalifikován jako přečin neposkytnutí pomoci podle § 150 odstavec 2 trestního zákoníku a kterým byli potrestáni oba shodně peněžitým trestem ve výměře 50denních sazeb po 1 500 Kč, tj. v celkové výměře 75 000 Kč. Městský soud v Praze usnesením ze dne 16.5.2024 sp.zn. 9 To 143/2024 podle § 256 trestního řádu všechna odvolání zamítl.
14. Oba obžalovaní podali prostřednictvím svého společného obhájce dovolání, kterému Nejvyšší soud vyhověl, podle § 256k odstavec 1 trestního řádu zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16.5.2024 sp.zn. 9 To 143/2024, a také rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22.2.2024 sp.zn. 44 T 4/2024, a to v celém rozsahu. Podle § 265k odstavec 2 trestního řádu zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušena rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 256l odstavec 1 trestního řádu přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 1, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.
15. Není smyslem tohoto usnesení přebírat do odůvodnění ní rozsáhlou argumentaci dovolacího soudu. Souhrnně je však na místě uvést, že se Nejvyšší soud velmi podrobně zabýval subjektivní stránkou přečinu neposkytnutí pomoci v podobě nepřímého úmyslu, který byl u obžalovaných dovozován, zevrubně se zabýval tenkou hranicí mezi nepřímým úmyslem a vědomou nedbalostí, a to jak v rovině čistě teoretické, tak v rovině opírající se o specifika projednávaného případu. V detailech lze na tento rozbor odkázat (odstavec 71. až 83. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17.12.2024 sp.zn. 4 Tdo 798/2024).

16. Dále Nejvyšší soud poukázal na nedostatečné zjištění skutkového stavu jednak co do zodpovězení otázky, zda v době příjezdu obžalovaných již byl poškozený mrtev, zda u něj již nastala tzv. mozková smrt (v tomto směru uložil doplnit dokazování o znalecký posudek z odvětví zdravotnictví oboru soudního lékařství), jednak co do objasnění, jaké skutečnosti vnímal očitý svědek V. , který oznámil nález oběšence, a jaké skutečnosti tento svědek sděloval obžalovaným po jejich příjezdu s tím, že úřední záznam o podání vysvětlení tímto svědkem byl sice proveden v souladu s trestním řádem, nicméně s ohledem na skutkové pochybnosti je na místě jeho osobní výslech v hlavním líčení.
17. Významným pro další úvahy odvolacího soudu se jeví obsah odstavce 96. odůvodnění usnesení dovolacího soudu, v němž je výslovně zmíněno ustanovení § 7 odst. 1 zákona o obecní policii a dovozována zakročovací povinnost, kdy sami obžalovaní se domnívali, že by se mohlo jednat o násilnou smrt poškozeného způsobenou trestným činem.
18. Odvolací soud se zcela se ztotožňuje s tím, že provedené důkazy nejsou způsobilé vést k závěru, a to ve světle rozboru subjektivní stránky přečinu podle § 150 tr. zákoníku obsažené v usnesení dovolacího soudu, že by u některého z obžalovaných byla naplněna subjektivní stránka přečinu neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 2 tr. zákoníku, u kterého trestní zákoník vyžaduje úmysl. U obou obžalovaných lze s jistotou vyloučit volní složku tak, jak ji podrobně rozvedl dovolací soud v odstavci 74. svého usnesení. Absolutní nedostatek vůle ve vztahu k následku vylučuje právní hodnocení pravé lhostejnosti jako nepřímého úmyslu, avšak v návaznosti na další okolnosti konkrétní situace přichází v úvahu právě použití ustanovení o vědomé nedbalosti ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.
19. Úvahy odvolatelky o možné kvalifikaci jednání obžalovaných jako přečinu neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 2 tr. zákoníku ve stádiu pokusu nejsou na místě, když znalkyně jednoznačně uvedla, že mozková smrt u poškozeného nebyla přítomna na místě nálezu (tj. poškozený nebyl mrtvý), ale došlo k ní až následně v době jeho hospitalizace. I v případě stádia pokusu je vyžadováno úmyslné zavinění – platí tedy to, co k subjektivní stránce je uvedeno v předchozím odstavci.
20. Nalézací soud závěr znalkyně z odvětví zdravotnictví oboru soudního lékařství o tom, kdy nastala tzv. mozková smrt sice převzal do odůvodnění napadeného rozsudku, ale blíže se jím už nezabýval, tento závěr nebyl předmětem žádných hodnotících úvah soudu prvního stupně a v tomto směru je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.
21. Přitom závěr, že v době příjezdu obžalovaných na místo nálezu poškozeného tento ještě žil, měl vést k úvaze, zda nekonání obžalovaných (tj. neposkytnutí pomoci poškozenému, který nejevil jisté známky smrti) by nemohlo být právě posouzeno jako přečin podle § 330 odst. 1 tr. zákoníku, u kterého trestní zákoník vyžaduje toliko zavinění z nedbalosti.
22. Vzhledem k tomu, že argument o možnosti odlišného právního posouzení jednání obžalovaných jako nedbalostního přečinu nezazněl v rámci závěrečné řeči státní zástupkyně při hlavním líčení ale teprve v písemném odvolání, má odvolací soud za to, že byť zopakoval důkaz provedený nalézacím soudem (předmětný znalecký posudek z odvětví zdravotnictví oboru soudního lékařství), není na místě, aby zavázal soud prvního stupně ať již právním názorem, či skutkovým závěrem, neboť je na místě, aby se těmito skutečnostmi nejprve zevrubně zabýval nejprve soud prvního stupně, před kterým byly všechny potřebné důkazy provedeny a aby bylo možno i straně obhajoby dát potřebný prostor k vyjádření k možnému odlišnému právnímu posouzení skutku.

23. Bude nezbytné, aby se soud prvního stupně zabýval povinnostmi xxx xxx xxx tak, jak plynou jednak z obecného ustanovení o povinnost chránit osoby (tj. logicky i jejich zdraví a život, což jsou i podle trestního zákoníku zásadní hodnoty, které musí být chráněny) v ustanovení § 2 písm. a) zákona o obecní policii, a jednak z ustanovení § 7 odst. 1 zákona o obecní policii (o kterém je zmínka v již uváděném odstavci 96. usnesení Nejvyššího soudu), když z výpovědi samotných obžalovaných lze naznat, že měli za to, že nebylo možno vyloučit cizí zavinění (tomu odpovídal i postup, který na místě nálezu oběšence zvolili) - povinnost konat (odříznout poškozeného, uvolnit mu dýchací cesty, poskytnout prvou pomoc) by proto mohla plynout z tohoto speciálního ustanovení pro xxx ve službě.
24. Tyto skutečnosti zůstaly bez povšimnutí a bude na soudu prvního stupně, aby se jimi zabýval. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku uvedeno. Odvolací soud neukládá soudu prvního stupně doplnit dokazování, to však nebrání tomu, aby soud prvního stupně z vlastní iniciativy, či z iniciativy stran dokazování doplnil, vystane-li taková potřeba.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 3. února 2026

JUDr. Monika Kříkavová v.r.
předsedkyně senátu